

André Hübner-Ochodlo hraje v Polsku cizince

Polský režisér
německého
původu
režiruje u Bezručů

JANA KNÍŽATKOVÁ

V současné době zkouší v ostravském Divadle Petra Bezruče hru Agnieszky Osiecké *Vlci* hostující režisér André Hübner-Ochodlo. Hra vznikla na motivy jedné z knih spisovatele Isaaca B. Singera. Do češtiny text přeložila Irena Lexová.

André Hübner-Ochodlo se narodil v Německu, kde také studoval „praktickou teatrologii“, jak obor sám nazývá, u profesora Andrzeje Wirtha. Později v Polsku studoval herectví a zpěv. Divadlo a hudba jsou jeho největší životní lásky. Momentálně žije a pracuje v Polsku. Je ředitelem divadla v Sopotech. Do Ostravy zavítal na pozvání dramaturgyně Petry Kohutové už loni, kdy byla hra v dramaturgickém plánu. André Hübner-Ochodlo však ve svém termínovém kalendáři nenašel prostor, proto se realizace vlků přesunula do letošní sezóny. Česká premiéra se uskuteční 28. ledna.

Když jsem v Polsku končil studia, rozhodli jsme se s přáteli z ročníku, že založíme divadlo. Naše plány jsme uskutečnili a 1. září 1989 jsme otevřeli Teatr Ateliér v Sopotech. Hned na počátku devadesátých let ale vznikly ekonomické problémy a herci se rozešli do jiných divadel. Já vlastně nyní vykonávám funkci impresária. V roce 1994 jsme dostali od města Sopoty budovu u pláže, stojí hned vedle grandhotelu a je to nejhvězdičtější místo, které by si člověk mohl přát. Od toho okamžiku se divadlo začalo prosazovat do povědomí publika i kritiky. Naše hry se dočkaly uznání, začali s námi spolupracovat vynikající herci z Národního divadla ve Varšavě a skvělí skladatelé jako

například Zygmund Konecny, který napsal hudbu i ke hře, kterou režiruji v Ostravě. Po smrti Agnieszky Osiecké nese divadlo její jméno - Teatr Ateliér im. Agnieszky Osiecké.

? Hra *Vlci* byla napsána v lastně na objednávku pro vaše divadlo. O čem pojednává?

! Často se říká, že hlavní postava Herman je jakýmsi alteregem Isaaca Singera. Na scéně se divák setká s osudy čtyř lidí, jejichž život je poznamenán holocaustem. Herman se zachrání v Polsku v se-

rozhovor

ně u jedné vesničanky. Pak se spolu rozhodnou odjet do Ameriky a vezmou se. Na cestě Herman poznává další ženu - Mášu. Je přesvědčen, že jeho první žena Tamara byla zastřelena spolu s dětmi. V Americe se však ukáže, že Tamara žije. Nakonec má Herman tři manželky, protože si vezme i Mášu. Hra je ve svém významu tragická. Agnieszka Osiecka navíc přimyslela, což u Singera není, svět caddiků, židovských kněží. Jejich svět je světem, který chce, aby na světě existovalo dobro. Caddik vidí v nejhorším fašistovi jeho lidskou krásu. Reálný svět a svět caddiků stojí v kontrastu. Caddikové mají i roli komentátorů. Je to hra o hříšných lidech, kteří po holocaustu hledají své místo v životě a snaží se vzít svůj život do vlastních rukou.

? Dočela jsem se, že ostravská inscenace bude hudebně o něco bohatší než sopotská...

! Vybral jsem ještě dva hudební fragmenty. Tady se mi totiž povedlo něco, co v Polsku nebylo možné, protože naše scéna je ještě menší a měl jsem místo jen pro jednoho caddika. Hudba je však chvílemi napsána pro více hlasů. Na prvním konkursu, který jsem dělal, jsem viděl, že se zde budou moci uplatnit tři caddikové, kteří zazpívají písně, jak byly napsány. Jsem velice spokojený, že se podařilo najít mladé a nadšené

Nabídky z jiných divadel přijímá André Hübner-Ochodlo výjimečně. V Ostravě režiruje, protože se jedná o hru A. Osiecké *Vlci*. Foto ARCHIV

konzertaristy, kteří ze sebe vydávají všechno. Skvělí jsou i představitelé zmíněné čtrveřice - Kostas Zerdalolu, Alena Sasínová-Polarczyk. Zdena Przebindová a Marcela Capková. Každá zkouška přináší něco nového a panuje tady opravdu tvůrčí klima.

? Jakým jazykem se domlouváte s herci na zkouškách?

! Když jsem přijel poprvé, zkoušel jsem s Petrou Kohutovou mluvit rusky, ale šlo nám to velice obtížně. Pak jsem se rozhodl mluvit polsky, což se ukázalo být nejmoudřejší. S představiteli caddiků se občas domlouvám anglicky a technicky šel tak mluvit anglicky. Velkým ulehčením v tomto směru je pro mě skutečnost, že tady dělám hru, kterou po textové stránce znám velmi důkladně.

Znám každou větu a každé věty, kterou herci říkají, rozumím.

? Vystudoval jste také zpěv, který jste označil za jednu ze svých čtí omích lásek. Jaké hudbě se věnujete?

! Už delší dobu se vedle divadelní práce věnuji i interpretaci židovských písní. Se svou skupinou zpívám písně v jidiš. S naším posledním programem, který se jmenuje *Shalom* a je v pořadí už čtvrtý, koncertujeme nejen v Polsku, ale i v zahraničí. Loni jsme byli například v Izraeli nebo ve Spojených státech amerických. Na svém kontě máme už i několik alb.

? A vaše herecké ambice?

! Jednou jsem dostal příležitost hrát hlavní roli. Byl to cizinec. Tehdy jsem pochopil, že nechci

být hercem. Herci prožívají na scéně specifický stres a je třeba být určitým způsobem otevřený, což neumím. Od té doby vím, že chci zpívat své recitály, že chci být hodinu a půl na scéně sám a zpívat své písničky, svá minidramata. Občas v polském filmu nebo v televizi přijmu malou roli. V poslední době jsem hrál Reka a pak Francouze. Je to zábava, pokud je dobrý scénář, dobře mi zaplatí a film dělá dobrý režisér s dobrými herci. Ostatně moje náklonnost k filmu se čím dál tím více spojuje s prací v divadle. V poslední době spolupracujeme s videostudiem v Gdaňsku. Snažím se přenést různé filmové postupy do svých inscenací. Je to velice podnětné.

? Pokud jsem dobře pochopil, dostáváte v polských filmech role cizinců, protože máte akcent.

! Jasně, že mám přízvuk. Poláci ho ale nemohou identifikovat. Jsem velice pyšný na to, že nemám vysloveně německý akcent. Prostě mám svůj přízvuk. A musím říci, že si ho dokonce trochu vědomě pěstuji. Mám schopnost překrucovat některá slova, což je uším Poláků velice příjemné.

? Jakým způsobem trávíte v Ostravě volný čas, pokud vám nějaký zbývá?

! Občas zhlédnu nějaké představení. Viděl jsem například zdejšího Hamleta, který je velmi zajímavý, nebo Bernarda, což je taky velmi zdařilá inscenace. Byl jsem se podívat i v Národním divadle na druhé premiéře baletu *Time Of Dance*. Musím říct, že jsem byl nadšen. Taký jsem byl na koncertě, jednou v kině a občas jen tak bloumám městem. V Ostravě je možno nalézt velice zajímavá zákoutí. Jsou tu i různé občůdky, kde člověk může koupit hezké dárky. K Vánocím jsem tady například v jedné malé galerii koupil krásnou ručně malovanou keramiku. Navíc mi vyhovuje spojení s Gdaňskem. EuroCity jede až do Varšavy, kde přestoupím na další vlak, a jsem v Gdaňsku.

MORAVSKOSLEZSKÝ DEN, 14.1.2000, A. 12

DIVADELNÍ SPOLEČNOST PETRA BEZRUČE

Dva nejbližší premiérové tituly DSPB

Hra polské autorky Agnieszky Osiecké *Vlci* bude poprvé uvedena na českých jevištích v pátek 28. ledna v 19.00 hodin v režii André Hübnera-Ochodla.

postupně vstoupily do jeho života, a mezi kterými se nedokáže rozhodnout, je zakládán především jejich vlastními slabostmi, vášněmi a snad i opra-

turgyní Petrou Kohutovou. Koho by zajímala podrobnější fakta vážící se k osobnosti režiséra a k uvedení této hry v Divadle Petra Bezruče, doporučujeme poslední číslo časopisu *divadlo*.

Příští premiérou pak bude v březnu uvedení poměrně známé a často uváděné hry Milana Kundery *Jakub a jeho pán*. Dramaturgyně Jana Pithartová vysvětluje, proč padla volba právě na tento titul: „Je to nádherná komedie, jedna z nejlepších českých her dvacátého století. Jejím tématem jsou otázky po původu a smyslu lidského bytí, po smyslu a cíli naší životní pou- ti, které si člověk myslící odnepaměti klade a jsou prapůvodním zdrojem všech jeho úzkostí. Diderotův román, podle nějž Milan Kundera napsal tuto hru, vznikl ve šťastném věku osvícenství, kdy poznání a pokrok přinášely

lidstvu ještě optimistické vyhlídky. Jakub a jeho pán je hra plná hlubokého smutku i plnokrevné radosti, tak jako život sám. A při vši šízravé nezodpověditelnosti otázek „odkud a kam jdeme“ (potažmo proč tu jsme a co si s tím máme počít) jednoznačně přitakává životu se všemi jeho tragickými i komickými souvislostmi. Věřím, že může osvětit i naši dnešní unavenou a často potměšlou mysl.“

Do divadelního prostoru u Bezručů se Jakub a jeho pán výborně hodí a herci DSPB mohou dobře ztvárnit role, které hra nabízí. Navíc jsme před rokem navázali velmi dobrou spolupráci s režisérem Jiřím Seydlerem, který se Denisem Diderotem i Milanem Kunderou léta zabývá. Z obsazení uvedeme alespoň Norberta Lichého (Jakub) a Michala Przebindu (Pán), hudbu k představení složil Jiří „Slupka“ Svěrák. (ný)

Kostas Zerdalolu v inscenaci *Vlci*

Text hry napsala Osiecká na motivy povídek nositele Nobelovy ceny za literaturu (1978) I. B. Singera *Nepřítelé*, *Příběh lásky* a na objednávku sopotského Divadla Ateliér, které v roce 1989 založil právě André Hübner-Ochodlo (od r. 1997 nese toto divadlo jméno Agnieszky Osiecké). Ochodlo, osobnost s mezinárodní režijní zkušeností, je též populárním interpretem židovských písní (na svém kontě má inscenace v divadlech polských, německých i v legendárním moskevském divadle Na Tagance, několik alb židovské hudby a řadu turné, která obsáhla i USA, Kanadu či Izrael). Vlci jsou dramatem lidí, do jejichž života neúprosně sáhla válka, ale osud Hermana a tří žen, které

vdovou láskou. Osiecká – podobně jako autor předlohy Singer – osud Židů nijak neheroizuje, svým postavám nepřisuzuje jednoznačná znaménka. Herman: „Já jsem se nestal Hitlerovou obětí, byl jsem jí už dávno předtím.“ Singer si ostatně za tyto názory vysloužil odsouzení ze strany ortodoxních Židů. Hermana hraje Kostas Zerdalolu, Mášu Alena Sasínová, Jadwigu Marcela Capková a Tamaru Zdena Przebindová. Součástí náročné herecké přípravy bylo také samostudium talmudu nebo několikahodinová prohlídka koncentračního tábora v Osvětimi, kterou absolvovali představitelé Caddiků Roman Harok, Kajetán Písařovic a Honza Malý spolu s drama-

Alena Sasínová-Polarczyk

Foto: Lucie Gurková

Ostrava 26.1.2000

Tragikomedie o strastiplných lidských osudech

V krematoriích
shořela těla,
jinde duše

LADISLAV VRCHOVSKÝ

Premiéru hry Agnieszky Osiecké „Vlci“ na motivy románu I. B. Singera „Nepřítel: Příběh lásky“ uvedla 28. ledna ostravská Divadelní společnost Petra Bezruče. Pohostinsky se adaptace, scény (obraz světa před Zdi nářků) a režie ujal režisér, herec, šansonier, zakladatel a ředitel divadla Teatr Atelier v Sopotech André Hübn-

recenze

ner-Ochodlo. Kostýmy ve spolupráci s režisérem vytvořila Elżbieta Daszkowska, krásnou hudbu napsal Zygmunt Konieczny.

Příběh hry je zdánlivě banální jediný muž žije se třemi ženami. Tím mužem je však člověk skoro zářekem uniknuvší nacistické mu vyhlazování Židů, jeho žena jsou omylem za mrtvou pokládána první manželka, druhá žena, se kterou byl oddán na základě občanského práva poté, co se stal domnělým vdovcem (kdysi sloužila v jeho židovské domácnosti coby polská služka a milenka), třetí je Židovka, která usluhuje o sňatek s hlavním hrdinou podle židovského práva. Před

Kostas Zerdoglu (Herman) věrně zobrazil muže pronásledovaného láskou a už neschopného jejího opětvání, jeho naivní, vesnický prostou manželku Jadwigu ztvárnila Marcela Čapková. Foto LUCIE GURKOVÁ

očima diváka se však díky hlubokému režisérovu porozumění skrytým hloubkám utrpení židovské a obecně lidské duše objevuje obraz vypáleného nitra člověka, který pod dopadem strašlivých ran osudu už neví, kým je, čemu věří, kdo je jeho Bůh a zdali vůbec nějakého Boha má, neví, co je dobré a co špatné. Jedno z deseti přikázání (Nepožádáš ženy bližního svého) jako by se zde převrátilo v imperativ určený ženám, které zoufale bojují o lásku jediného milovaného muže. Ce-

lek je však svědectvím o tom, jak hrůzné se holocaust zapsal do života dnes žijících potomků židovského národa, jak otřásl jejich několikatisíciletou vírou.

Kostas Zerdoglu v hlavní roli Hermana věrně zobrazuje muže pronásledovaného láskou a už neschopného lásky, jeho naivní, vesnický prostou a zoufale milující současnou manželku dojemně ztvárňuje Marcela Čapková, atraktivní milenku Mášu s přehledem a divácky vděčně (přitom vkusně a nepodbíživě) hraje Ale-

na Sasinová-Polarczyk. Vysoce kvalitní herecký výkon podává Zdena Przebindová v roli domněle mrtvé první ženy. Výborní jsou zpívající „cadíkové“ Roman Harok, Kajetán Pišarovic j. h. a Jan Maléf. Jediným (a nepatrným) problémem je dvouhodinová délka inscenace hrané bez přestávky (která by ovšem byla ke škodě celistvosti). Kvalitní hra uvedená v dramaturgii Petry Kohutové také vyvolává litost nad odchodem této dramaturgyně z Ostravy do divadla v Karlových Varech.

MORAVSKOSLEZSKÝ DENÍK 3. 2. 2000, 1. 12

Spanilá jízda ze Sopot do Ostravy

V pozadí jeviště, na místě prospektu či horizontu, zborcená zad. Kompaktní, a přece členitá. Složená z okenních rámců - do sebe zaklesnutých a v němém tichu věci jakoby úsečkami a úhly svého vymezení usilujících, co z nich neumdlávající tlak trosky vynese do popředí. Zřícenina domu, z něhož nezbývá nic než svislá plocha pravouhelných rámců bez oknic, rolet, skel, bez ochrany proti světu, který může bez zábrán a překážek nahlížet i naslouchat. Za neexistujícími okenními tabulkami-průhledy stájně tiše-vyzývavě do výše nakupené listěné sívo: hřbety knih, rozetvené stránky i nehybné osamělé listy. Kdysi tu žili ti, pro něž tištěné, psané, mluvené slovo bylo součástí života. Na hofe, nad uspořádaným zánikem, tři zachovalé okenní rámy sružené na románský způsob: místo pro svatého muže, místo pro nebe.

Jevišťe samo - místo pro pozemské bytí. Dvojí existenci: čistounkou pro povinnost s náklonností, ale bez lásky, a rozhranou pro nezviadatelnou vášně, pro rozkoš bez odpovědnosti.

Předscéna - snižená o pár stupňů, třetí stupeň do nicoty, peko, v němž se nejen zjevují, ale i žijí andělé: mrtvých? živých? zmarů? naděje? A na bývalém místě nápoje budky nepřítelš velká, ale dostatečná - aby se do ní stišněně i pečlivě vešel člověk - levná tlučice či velký papundeklový kufř s bizarně poskládanou mužskou postavou. Úkryt, útočiště, ulita? Zdánilivě náhodně, jakoby ze zlomyšlného, perversního rozmaru pohozené uložené tělo ožívá. Patří Hermanu Broderovi, s nímž si jeho metafyzický šprýmar zahrá osudový kousek... Je sice v Americe, v New Yorku, v Brooklynu konce čtyřicátých let, ale zároveň je stále po dlouhé tři roky skryt hluboko v senku polské vesnické chalupy počátku čtyřicátých let, aby nebyl popraven, umučen, zplynován. S jeho „rozpohtybováním“ a „rozžítím“ zjišťujeme - pro Hermana, pro jevištní i hledištní účastníky jaksi osudové - že na jeho případě se nepoděpsal tolik totalitní, vyhlazovací systém, jako obvyčejná, do všeobecného obrazu zapadající

postava, postava výjimečná, vyrůstající z pravidla. Jak praví jeho autor: „...v literatuře je výjimka vlastně pravidlem.“

Jeho autor. Je Jim Isaac Bashevis Singer. Stvořil Hermana Brodera v *Nepřítel: Příběhu lásky*. Do jevištní podoby pod názvem *Vlci* jej na motivy napsala tichá, skromná a přece ceněná, uznávaná a uctívaná Agnieszka Osiecká (1937-1997), plodná autorka mnoha žánrů (divadelních, filmových, televizních i písňových), v posledních letech svého života spolutvářící sopského Divadla Atelier, jež od jejího skonu nese ve svém názvu její jméno. Agnieszce Osiecké je třeba přiznat, že zdroj své inspirace, svého „po polsku jidiš“, „angličtina-american“ nejen písničích, ale i cizích, vnímavého a ojedinelého autora (vznamenáného Nobelovou cenou za literaturu 1978), cíl. Když jím osidluje a zabydluje jevišťe. Uchovává v zestrnělé podobě jeho dialogy zhuštěné na čtyři osoby - muže a jeho tři ženy - a na hlas rabína Lamperta. Umně do dialogů vkládá nejpodstatnější epická sdělení i repliky vedlejších románových postav, aby nemátla nesouvislostmi. A dotváří i v Singerově duchu - postavu cadíka, zbožného „svalého“ muže, jehož synové titul dědili, stali se z nich rabíni, za jejichž myšlením a skutky putoval ve svých vyprávěních nejen I. B. Singer, ale i stejné uznávání spisovatele jako Martin Buber, náš Jiří Langr v Devíti branách a mnozí další autoři.

Podobně režisér inscenace, André Hübn-Ochodlo (nar. 1963), zakladatel sopského Atelieru (1989), nejprve „šansonier“ jidiš písní, herec. Absolvent prestižních univerzit v Německu a Polsku. Slážísta v Rusku na moskevské Tagance aj. Evropan s rozptěním od Atlantiku po Ural, se shodnou jazykovou kvalifikací. A s krůpějemi té zaniklé - polsko-ukrajinskobělorusko-haličské - a přece nezničitelné chasidské radostnosti i zbožnosti v krevním oběhu a s přibývajícím tázavou i rozhodnou „rabinskou moudrostí“ v duchu i duši. Poddajný i revolující, ale především uvytýžt žit jak v diaspoře, tak v otevřeném světě - v obou s účtů, uznáním, úspěchem. A navíc schopný obdařit svou režij-

Kostas Zerdoglu (Herman) a Alena Sasinová-Polarczyk (Máša) Snímek LUCIE GURKOVÁ

ně-hercko-pěveckou vizi odpovídajícími jevištním prostorem a obsadit ji nesehlávajícími tvůrčími hereckými bytostmi.

Tři mladí cadíkové ve třech zmíněných nebeských „rámech“ - Roman Harok, Kajetán Pišarovic a Jan Maléf z ostravské konservatoře - obstarávají trojhlásně i unisono a hlavně bezchybně žalostné, radostné, náladové, tázavé i konejšivé zpěvy, opatření dlouhými lokýnkovitými pejzy, jarmulkami a rašicím vousem, odpovědi-neodpovědi na otázky, které si klade Herman Broder, nebo mu je klade „nějaký nebeský mozek“, který „na něm provádí pokusy podobné těm, které provádějí němečtí doktoři na Židech“.

Hraje ho Kostas Zerdoglu. Ošuntělý, v pomackaném obleku, nerozhodný, vtáčený, a přece výrazně charismatický nejen pro své tři ženy na jevišti, ale pro celé hlediště. Všechny vichní mu jaksi až úpěnlivě naslouchají, jako by se opravdu chtěli dozvědět něco podstatného o svých problémech.

Jeho tři ženy? Polskou křesťanskou panenskou Jadwigu, která ho bez vědomí své rodiny udržovala po tři léta zahrabaného v senku, hraje s nepopsatelnou naivitou a důvěřivostí mladíček vesničanky Marcela Čapková - manželku, již si po všech válečných pohromách povínován

vděčnost vzal, což je kruté pouto. Mášu, „osudovou“ ženu, vášnivou, nesmlouvavou, neodolatelně přítelivou a vždy schopnou zmařit všechna Hermanova rozhodnutí, hraje vehementně se všemi atributy k tomuto ženství příslušujícími Alena Sasinová-Polarczyk. A Tamara, ta jediná a pravá manželka, která byla spolu s dětmi zastřelena, odepšana ze seznamu živých, ale vyhrabala se z jámy a díky polským dobrodincům přežila - mrtvá, zchátralá, „oživilá“, „krásná“, to je Zdena Przebindová. Má ten nejtěžší úkol. Je v pekle - živoucích - a stává se - s otazníky - andělem života? smrti?

Kdo ví? Herman končí stejně jako začal: v tlučici, kufři či senku. Ne neochoten, ale neschopen dorozumět se, což je mu dáno do vinku.

To vše ve vlnmavém, pozorném a dokonale českém překladu (včetně písňových textů) Irena Lexová.

HELENA SÚCHARŮPOVÁ
Divadlo Petra Bezruče Ostrava - Agnieszka Osiecká: Vlci (na motivy Isaaca Bashevisa Singera Nepřítel: Příběh lásky). Překlad Irena Lexová. Adaptace, režie, scénografie André Hübn-Ochodlo, kostýmy Elżbieta Daszkowska a André Hübn-Ochodlo, hudba Zygmunt Konieczny, dramaturgie Petra Kohutová. Premiéra 28. ledna 2000.

Vlci pojedou v květnu do Německa

OSTRAVA (ava) - Inscenace hry Vlci, kterou na motivy knihy I.B. Singera napsala polská autorka Agnieszka Osiecká a s hereckým souborem Divadelní společnosti Petra Bezruče nastudoval režisér André Hübner-Ochodlo, vyjede za hranice. Ve Frankfurtu

nad Odrou zahájí Vlci 6. května mezinárodní divadelní festival pořádaný u příležitosti Dne Evropy. Přehlídka nazvaná Unithea se vedle reprezentanta České republiky zúčastní i soubory ze Španělska, Ruska, Německa a Polska.

Vlci Osiecké jsou o holocaustu

Ostrava - Divadelní společnost Petra Bezruče představí zítra večer tuzemskou premiéru hry Agnieszky Osiecké Vlci, která vznikla volně na motivy knihy Isaka B. Singera Nepřátelé: Příběh lásky. Představení v Divadle Petra Bezruče nastudoval s hereckým souborem hostující režisér André Hübner-Ochodlo, který do hlavní role strachem z holocaustu poznamenaného židovského muže Hermana obsadil bývalého člena souboru Kostase Zerdalogu, s nímž vystoupí na podiu Marcela Čapková, Alena Sasínová-Polarczyk, Zdena Przebindová a další. "Agnieszku Osieckou jsem poznal v roce 1994. Nevím, jak je tato autorka známa v České republice, ale v Polsku ji zná snad každé dítě. Její písně zpívala i Maryla Rodowicz," vzpomenu režisér André Hübner-Ochodlo, který v Polsku vede Teatr Atelier im. Agnieszki Osieckej.

Proč spolupracujete s divadelní společností Petra Bezruče?

Deset let vedu vlastní autorské divadlo v Sopotech v Polsku. Zajímám se pouze o ty texty, které mne oslovují svým tématem. Vlastním autorská práva na uvádění hry Agnieszky Osiecké. Když mne divadlo požádalo o spolupráci, přijel jsem se podívat na představení. Jejich výkony mne přesvědčily tak, že jsem chtěl s nimi velmi spolupracovat. Doufám, že v pátek všechno dobře dopadne. Chtěl bych odtud odjet s pocitem, že hra není důležitá jenom pro herce a diváky, ale také pro budoucí existenci celého souboru.

Hra může mít v Ostravě i symbolický význam. Toto je místo, odkud vyjeli Židé prv-

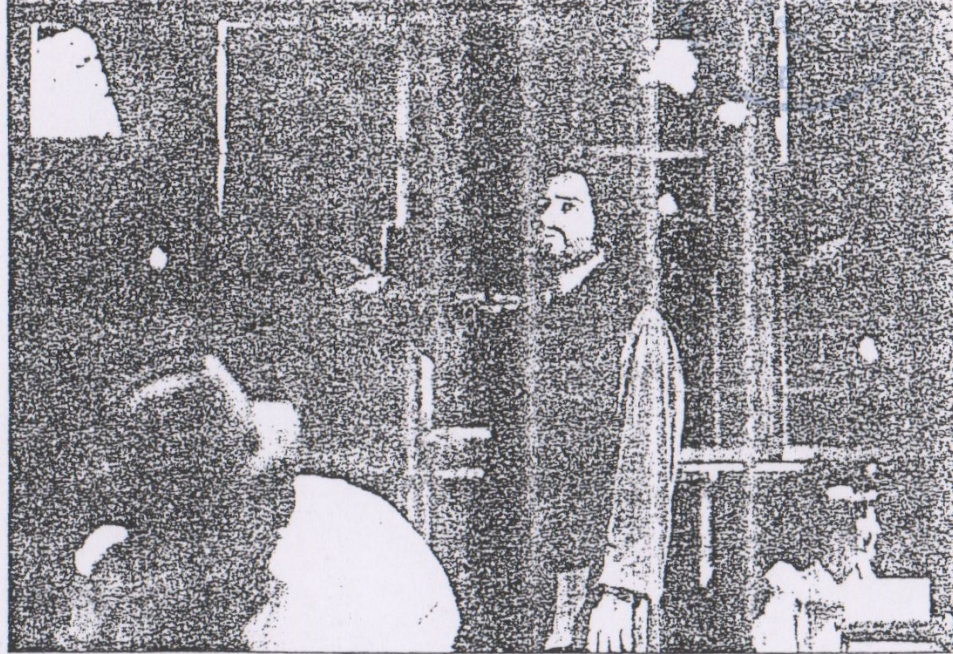
ním transportem do Polska.

Dotyčím se o tom, až když jsem tady začal pracovat. Pro Singera je důležité, že nemluví o milionech obětí holocaustu, ale vypráví příběh čtyř lidí, kterých se dotýká tento zážitek. Formou velmi osobního příběhu najevoří o tom, o čem vlastně ani mluvit nelze. Je známo, že po Osvětimi nebo Treblince, prohlásili zastánci frank-

furtské filozofické školy, že se už nemůže psát poezie. Jak vůbec mluvit o holocaustu? Všichni všude potřebujeme, abychom se nějak mohli dotknout tohoto tématu a nabídlí studii poznamenané lidské psychiky.

V představení Vlci se tento zážitek asi odráží nejvíce na osobě Hermana.

Herman je alter ego samotného režiséra Singera. Často cituji jeho větu, že od modlení je do pole jenom jeden krůček. Ten krůček je velmi důležitý pro pochopení psychiky hlavní postavy, která je poznamenána tím, že se musela přes několik let ukrývat v seně; dá se vůbec porovnat s těmi přežití koncentračního tábora je horší než Hermanův strach v seně před koncentračním táborem. Herman zažívá nebývalou hrůzu a utrpení, což v představení přechází poslední scénou.

Režisér André Hübner-Ochodlo v Divadle Petra Bezruče

FOTO: MAFA - MARTIN POPELÁŘ

Jeho strachy, přízraky války mu berou energii a dech, je zničeným člověkem, který velmi vážně filozofuje a ptá se po bohu. Hledá, ale zároveň i popírá boha. Doufám, že tento vážný konflikt bude v představení vidět.

V inscenaci se modlí, zpívají nebo učí tři cadíkové - židovští učedníci.

Jejich vystoupení bylo hlavním záměrem Agnieszky Osiecké při psaní hry. Původně to měla být adaptace, ale výsledek byl ten, že vznikl nový text volně na motivy knihy. Autorčin záměr byl ten, že světem cadíků se vytvoří protiklad ke světu hříšníků - místo svatosti, protože cadie je svatý člověk. Ale svatý svět neexistuje za jakousi oddělenou stěnou, nýbrž spolupracuje s tím hříšným na scéně. Texty písní cadíků napsala Agnieszka Osiecká a hudba je dílem výborného

polského skladatele Zygmunta Konieczného.

Jaký je váš vztah k židovství k židovské kultuře a proč se k ní obracíte v divadelních inscenacích, ale i ve zpěvu?

Sopoty, kde žiji, byly do války městem tří kultur - německé, polské a židovské. Můj otec je Němec, matka Polka. Myslím si, že v mládých přemýšlivých Němci stále od dob holocaustu cosi přetřívá. Tvrdím, že nesou jako mateřské znaménko svých rodičů to, co dělali otcové a dědové za druhé světové války. Už proto za hranicemi, třeba v Polsku, tady v Česku nebo v Izraeli mám ostych mluvit německy. Myslím, že naše generace se s tím musí vyrovnat, s tím, co si německý národ vymyslel, jaká největší zvěrstva udělal. Nemůžeme zapomenout na utrpení, která se za války stala.

JIKÍ MACHÁČEK

Vlci poněkud jinak u „Bezručů“

OSTRAVA (ny). V tomto týdnu začal zkoušet se souborem ostravské Divadelní společnosti Petra Bezruče polský režisér německého původu André Ochodlo hru Agnieszky Osiecké Vlci.

Autorka tvořila zejména texty k písním populárních polských zpěváků. Díky těm se také ve své rodné zemi proslavila. Svých divadelních her si tolik necenila. Přesto se v Polsku poměrně často a s úspěchem uvádějí. Při psaní Vlků se autorka inspirovala jednou z povídek židovského spisovatele I. B. Singera. K jeho postavám Singerovy povídky vytvořila roli Cadika, který v

textu otevírá duchovní a filozofická témata a funguje jako jakési svědomí jednajících postav.

S projektem Vlků se počítalo už v loňské sezóně, mezitím soubor doznal jistých změn, a tak ne všichni z týmu podílejícího se na této inscenaci jsou stále domácí – Petra Kohutová jako dramaturgyně a Kostas Zerdaloglu obsazený do role Hermana v současné době působí v Karlových Varech. Do dalších rolí jsou obsazeny Marcela Čapková, Zdena Przebindová a Alena Sasínová-Polarczyk. Premiéra je plánována na 28. ledna roku 2000.

2. Těžkej Pokondr: Vypusťte Krakena (BM Music)
3. Celine Dion: All The Way (Sony Music)

Music, Třinec

1. Těžkej Pokondr: Vypusťte Krakena (BM Music)
2. Lucie: Vše nejlepší 88' - 99' (BM Music)
3. Lunatic: Nohama na zemi (Universal)

Na začátku roku je novinek méně

Začátky nového roku jsou vždy ve znamení útlumu aktivit vydavatelských firem, které většinu novinek vrhly na vánoční trh a nyní bilancují. I přesto se na pultech objevují nové věci, byť v menší míře.

Tento týden vychází album již známých A*Teens v poněkud nové podobě a limitované verzi, neboť na jejich albu The Abba Generation se nachází také CD ROM se třemi videoklipy - Mama Mia, Super Trouper a Gimme! Gimme! Gimme! Metalová skupina Running Wild vydala své další, v pořadí již jedenácté album, Victory. Další

Radim
Morcinek

metalový nářez nám naservíruje finská pětice Him s albem Razorblade Romance a navíc si je můžeme poslechnout na vlastní uši na jejich dubnovém koncertu v Praze.

Pokud si rádi poslechnete výběry, pak vyšlo CD Maxi Super Dance I/2000. Kdo z vás má sbírku již vyšlých výběrů Mystera, pak vězte, že je na světě další s pořadovým číslem IV.

Radim Morcinek, Music Třinec

Divadelní festival v Hradci Králové vykročil směrem do Evropy

Na festivalu Divadlo evropských regionů v Hradci Králové vystoupilo přes třicet souborů ze sedmi zemí.

Dramaturgie festivalu šťastně rozprostřela svá křídla nad celou divadelní mapou České republiky, bez omezení žánrového i profesního. Vedle již prověřených kvalit loutkářských produkcí nejvíce upoutaly obsahově i formálně náročnější inscenace.

Česká účast

Divadelní společnost Petra Bezruče z Ostravy přivezla vizuálně a hudebně působivou dramaturgií novely I. B. Singera *Nepřítelé: Příběh lásky*, která prohloubila původní Singerův příběh o duchovní rozměr židovství 20. století.

Inscenaci *Vlci* podle dramaturgie Agnieszky Osiecké připravil polský režisér André Hubner-Ochodlo. Využil v ní své zkušenosti s židovskými songy a náboženskými motivy, jimiž orámoval životní příběh Hermana v razantním podání Kostase Zerdalogla. Žida, kterého semílala doba holocaustu, sex, alkohol a americká emigrace. Právě takové příběhy strhávají z válečné a poválečné doby černobílý pel nedotknutelnosti těch, kteří prošli koncentračním táborem.

I v liberecké inscenaci Dostojevského *Zločinu a trestu* bychom našli polské vazby. Režisérka Lída Engellová totiž zvolila divadelní adaptaci polského režiséra Andrzeje Wajdy. Formálně precizní inscenace se opírá o dva soustředěné, v gestech i výrazu propracované herecké výkony - Petra Jeništy v roli Raskolnikova a Václava Helšuse jako jeho vyšetřovatele Porfirije. Za připomenutí stojí hudební spolupráce Alexe Švamberka a skupiny Tonton Macoutes. Do kamenných divadel tak opět vstupuje nezávislá scéna, jež je oživuje.

Havlovská linie

Jednou z dramaturgických páteří festivalu byly hry Václava Havla. Za počín lze označit *Zpěvy šilence* v režii Radovana Lipuse. Premiéra se

odehrála v průběhu festivalu, hostem byl i prezident Havel s chotí. Lipus si vybral ranou Havlovu poezii z 50. let a inscenuje ji s dravostí a rázností svých šumných měst a průběžných O(s)trav. Inscenace je kabaretně divokým, ironickým pásmem ukazujícím Havla v jeho mladických zápalech, touhách a láskách, ovšem vždy - byť tehdy s naivitou a přímočarostí teenagerských let - propojených se společensko-politickým vnímáním světa, jež později rozvedl ve svých dramatech.

Další inscenaci havlovské linie festivalu přivezlo Théâtre 80 z francouzského Amiens. Jejich Audience v režii Francoise Longeardové byla cennou ukázkou přístupu nezátíženého domácí tradicí. Výtvarný i herecký realismus, na který jsme zvyklí, byl potlačen. Děj se odehrával uprostřed do stropu se vršících bas s pivy. Mezi racionálním, pragmatickým Vaňkem v podání Yvese Chenevoye a protřele zrádným Sládkem Jeana-Marii Balemboise byl téměř faustovsko-mefistofelský vztah.

Zpěvy sladké Francie

Druhou linií letošního festivalu, jež se prolínala s havlovskou, byly tzv. *Zpěvy sladké Francie*. Z Francie byla pozvána tři francouzská regionální divadla. Vedle Théâtre 80 přijela Compagnie José Manuel Cano Lopez z Tours a Théâtre Grant z Belfortu. První dvě komorní inscenace Společnosti José byly věnovány hlavně Lorcovi a autorům spjatým s Lopezovým politicko-sociálním nahlížením na svět. Vše s důrazem na slovo a doprovázené španělskými hudebními motivy.

Třetí inscenace, Sofiiiny maléry, ukázala činnost souboru z jiného úhlu. Lopez v ní zpracoval ve Francii známou pohádkovou knížku hraběnky de Ségur ze začátku devatenáctého století. Krutost, s níž autorka „vychovává“ své čtenáře, podpořil výraznou výtvarnou stylizací a songy, čímž poukázal na vazby tohoto díla směřující až k surrealismu.

Vrcholem přehlídky se staly Dokumentaristovy preludy v podání

Théâtre Grant, národní scény z Belfortu. Režisér Ézechie Garcia-Romeu v ní s precizností japonských mistrů miniatur vytvořil magický svět jednoho dokumentaristy, snad čtenáře knih či hlídače v jedné staré knihovně, kterému se zjevují postavy z jeho knih.

Francouzi vytvořili unikátní prostor staré gotické knihovny s třiceti šesti sedadly a s obrovským stolem uprostřed. Za ním seděla legenda francouzského herectví, Jacques Fournier, a vyprávěla různé příběhy, domýšlela je, komunikovala s postavkami a objekty, které se na stole, zpoza něj i přímo zprostřed objevovaly a zase mizely.

Jednoduchá technika byla dovedena do takové dokonalosti, že se divák po čas inscenace ocitnul v jiném, magickém světě. Po jejím skončení mu ten náš, barevný a ukřižovaný, přišel banální a hloupý.

Makibefo a jiní

Z těch, kteří se prezentovali mimo hlavní čas a scénu, je třeba zmínit ojedinelý projekt britského režiséra Alexandra Abely nazvaný *Makibefo*. Abela natočil v jižním Madagaskaru s domorodým kmenem Antandroyanů Shakespearova *Macbetha*, ovšem převedl jej do světa i myšlení tohoto bohem zapomenutého národa rybářů, kteří žijí v primitivních chatrčích na rozhraní obrovské pouště a oceánu. Nikdy neviděli film ani divadlo. Znají jen legendy svého kmene, žijí v součinnosti s vesmírem, jakou už dnes těžko někde najdeme. Víceméně němý film založený na dlouhých záběrech pouště a moře doprovázel jako vypravěč hradecký herec František Staněk. Součástí byla i diskuse s autorem, jež se vždy protáhla hluboko do noci. Právě takové multikulturní projekty, propojování různých přístupů a souborů, dialog a otevřenost jsou trendem, který současnému divadlu dodává sílu a podněty, jež jiné umělecké disciplíny nemohou obsáhnout. Festival je pak přirozeným centrem setkání s takovými trendy s možností objevování nečekaných impulsů. *Makibefo* byl jedním z nich.

Vladimír Hulec

Psychologické drama Vlci přináší portrét traumatizovaného Žida

Téma války z uměleckého díla asi jen tak nevymizí. Některé země se nešťítily vstoupit ve válečném stavu na práh nového tisíciletí. Jiné, byť se v nich již dlouhá desetiletí neválčí, se se svou válečnou minulostí nedokázaly vypořádat dodnes. Na asi největší válečnou katastrofu v dějinách lidstva, druhou světovou válku, sice již mnoho generací nepamatuje, přesto jsou její následky neodmyslitelně stále živou součástí lidské paměti - zvláště pokud se to týká problematiky takzvané židovské otázky neboli holocaustu. Tuto neustále ožehavou tematiku přináší do diskuse i nejnovější premiéra inscenace Vlci Agnieszky Osiecké v Divadle Petra Bezruče v Ostravě, kde ji pohostinně režíruje André Hübner-Ochodlo.

Autorka dramatu populární polská

spisovatelka Osiecká si zvolila za výchozí text své úpravy povídku slavného židovského spisovatele Isaka Bashevisa Singera Nepřítel: Příběh lásky. Prozaik Singer (pocházející z Polska), stejně jako režisér Hübner-Ochodlo (mající polsko-německé předky) má k Polsku specifický vztah. Hostující dramaturgyně Petra Kohutová tak jejich vybráním úzce propojila prostředí, v němž text Vlků vznikl s realizátory, kteří naturelu tohoto prostředí rozumějí víc než kdokoliv jiný.

Samotná hra je dramatem o osudu Žida Hermana (Kostas Zerdalogu), který náhodně přežil holocaust a emigroval do spojených států, kde pracuje jako obchodní cestující a příležitostný spisovatel. V domnění, že z jeho rodiny pogrom již nikdo nepřežil, zakládá

rodinu novou. Jeho současná manželka Jadwiga (Marcela Čapková), ale jen stěží může zaplašit dávná traumata. Herman se tak realizuje ve vztahu k jiné ženě - šantánové tanečnici Máši (Alena Sasínová-Polarczyk). Jednoho dne ovšem vyjde najevo, že Hermanova původní manželka Tamara (Zdena Przebíndová), holocaust také přežila a ráda by se s Hermanem opět setkala.

V Ochodlově režii se toto drama koncipované jako milostný čtyřúhelník stává portrétem osudově poznamenaného jedince, který marně uniká před stíny své minulosti. Herman v sugestivním podání Kostase Zerdalogu je bojácný slaboch šokovaný traumatizujícími zážitky, který již neumí snít. Těkavě se zmítá mezi novou existencí, která pro něj znamená možná větší zlo než ta minulá, a mezi trojicí charakte-

rově odlišných žen. Budoucnost, která by měla znamenat bezpečí, je v inscenaci odlišně charakterizována dialogy Hermana s panovačným hlasem (Norbert Lichý) jeho zaměstnavatele, který promlouvá jen skrze telefony, aby zmateného Žida komandoval posměšky a příkazy. V této ponuré atmosféře spěchu a nové formě pronásledování divák soucítí s osamělým outsiderem a jeho nutnou slabostí k trojici žen. Každá je jiná, každá má své pro a proti a všechny za Hermanem přišly ze starého světa - z Evropy. Příznaky se zkrátka nedají zadržet, a pokud byly již jednou vyvolány, budou pronásledovat člověka snad až za hrob. Živočišná Máša je nepolepšitelná běhna, naivní Jadwiga trestuhodně bláhově sní o ideální rodince a půvabná Tamara zešílela. Jedna vedle druhé symbolizují speci-

fická duševní muka, která si Hermanova duše musí vytrpět, aniž by měla jedinou naději na vysvobození z tak nevyhnutelného žaláře.

Hübnerova inscenace dostává parametry téměř antické osudovosti. Hermana pronásledují kruté rány, které jsou na člověka téměř bezdůvodně seslány (zde však znamenají odplatu i vůči provinění se rodovým zvyklostem a jeho následnou bigamii, ne-li polygamií, včetně pochybování o existenci Boha). Také modlíci se cadikové na pozadí pochmurné scény složené převážně z vybitých oken jako by svými zpěvy vytvářeli osobitou variantu na antický chór komentující děj. Samotné počínání cadiků však také může vyznít jen jako morální fráze, kterou teprve v závěru skoro dvouhodinového psychologického dramatu alespoň odlehčí symbolický déšť. **MARTIN JIROUŠEK**

Divadelní společnost Petra Bezruče - Agnieszka Osiecká: Vlci. Překlad Irena Lexová. Režie a výprava André Hübner-Ochodlo. Premiéra 28. ledna v Divadle Petra Bezruče v Ostravě.

U Bezručů pracuje polský režisér

Počátkem prosince začal zkoušet v Divadle Petra Bezruče polský režisér německého původu André Hübner-Ochodlo hru Agnieszky Osiecké Vlci.

Vlci by byli klasickým melodramatem, příběhem jak vyšitým z nedělní televizní obrazovky, konvenční story muže mezi třemi ženami, nebýt minulosti jednajících postav, nebýt traumat, kterými je hluboce poznamenaly historické události. Herman, Žid, který přežil válku ukrytý v seně, v domnění, že jeho žena Tamara a jeho děti zemřely v koncentračním táboře, emigroval po skončení války do Států, kde se oženil s jejich bývalou služkou. Ta pro lásku k Hermanovi opustila rodnou vesnici a horlivě se snaží stát se Židovkou. Do jeho života pak vstupuje třetí žena, která rovněž přežila deportaci do koncentračního tábora. V Americe se žije jako zpěvačka v kabaretu, je živočišná a ze svých traumat se pokouší vyléčit alkoholem. Svou matku zamyká v pokoji pro její opakované pokusy o sebevraždu. Ve chvíli, kdy se Herman zaplétá do sítě svých lží a nerozhodnosti, objeví se v Americe i jeho první zákonitá manželka Tamara... Živá – proti všem očekáváním. Režisér Hübner-Ochodlo vysvětluje: „Představujeme na jevišti lidi z masa a kostí. Obvyčejné hříšníky. Pouze s tím, že... přežili vyhlazování Židů. Nemluvíme o abstraktních šesti miliónech, mluvíme o konkrétních čty-

řech lidech, na jejichž psychice a životě vůbec se podepsal holocaust.“

Vlky napsala Osiecká přímo na objednávku režiséra André Ochodla. (V roce 1996, kdy zemřela, dokonce připojilo Divadlo Atelier – domovská scéna Hübnera-Ochodla – ke svému názvu ještě její jméno. André Ochodlo právě v tomto divadle už dříve nastudoval Vlky s tamějším souborem.) Při psaní Vlků se Osiecká inspirovala jednou z povídek židovského spisovatele I. B. Singera. Hübner-Ochodlo komentuje jeho literární dílo takto: „Ortodoxní židovské kruhy zavrhnly Singera jako někoho, kdo plive do vlastního hnízda. My, neortodoxní,

ho za to milujeme. Singer se jmul osud Židů z piedestalu. Už můžeme normálně mluvit“...

Osiecká zredukovala četnost postav a sama připsala roli Cadika, který v textu otevírá duchovní a filozofická témata a funguje jako jakési svědomí jednajících postav – jeho výstupy sestávají výhradně z písní (dramatickou, velmi silnou hudbu napsal Zbigniew Konecny). Pro ostravskou inscenaci rozepsal Hübner-Ochodlo (známý v Evropě i ve Spojených státech a Kanadě jako interpret židovské hudby – do Ostravy přijel z turné po USA) písně do tří hlasů, protože jak sám řekl, postava

André Hübner-Ochodlo

Kajetán Písařovic

Foto: Lucie

jednoho Cadika by ho již nudila. Cadiky budou Roman Harok ze souboru DSPB a Jan Malář a Kajetán Písařovic, studenti Janáčkovy konzervatoře. Vzhledem k tomu, že se s projektem Vlků počítalo už v loňské sezóně a mezitím soubor doznal jistých změn, ne všichni z týmu podílejícím se na této inscenaci, jsou stále domácí – Petra Kohutová jako dramaturgyně a Kostas Zerdaloglu obsazený do role Hermana v současné době působí v Karlových Varech.

V dalších rolích se představí Marcela Čapková, Zdena Przebíndová a Alena Sasínová-Polarczyková. Premiéra je plánována na 28. ledna roku 2000. (ný)

Divadlo Petra Bezruče uvádí v české premiéře hru Vlci Agnieszky Osiecké

Režisér Ochodlo: Vaši herci jsou tvůrčí i tvární

OSTRAVA – Hra polské autorky Agnieszky Osiecké Vlci má dnes večer od 19 hodin napjatě očekávanou premiéru v Divadle Petra Bezruče. Vedle čtyř hlavních postav Hermana v podání Kostase Zerdalogu, a jeho žen, které si zahrají Alena Sasínová – Polarzyk, Marcela Čápková a Zdena Przebindová, se v inscenaci v roli cadiků objeví také konzervatoristé Roman Harok, Kajetán Písařovic a Jan Malčí.

Na scéně charismatický režisér

V překladu Ireny Lexové ji režíroval André Hübner Ochodlo, charismatický muž, který patří dnes už nejen v Polsku k uznávaným režisérům. Původem Němec zakotvil po vysokoškolském studiu jako stážista v Moskvě v Divadle na Tagance, aby nakonec našel svůj domov v Polsku. Tam také založil před více než deseti lety svůj Teatr Atelier, který dnes sídlí v půvabné budově v Sopotech.

“Na naše představení nedostanete lístky,” prozradil Ochodlo v rozhovoru pro Večerník. Jeho plné vytížení v úspěšném divadle a navíc koncertování s židovskými písněmi, s nimiž byl mimořádně populární v Ostravě před dvěma lety v Parníku, bylo delší dobu překážkou pro zahájení spolupráce s DPB. “Za deset let svého působení má naše autorské divadlo své renomé a tak tam mám stále spousty práce. Zajímají mě divadelní kusy, které mě osloví, které se mi dostanou pod kůži. Těm chci věnovat svůj život.”

Vlci v Ostravě hudebně bohatší

Petra Kohoutová, která ještě v minulém sezóně, před odchodem části souboru do nově otevřeného divadla v Karlových Varech, pracovala u Bezručů jako dramaturg, zařadila hru na doporučení Kostase

Zerdalogu do dramaturgického plánu už před delším časem.

Ochodlo, který jen málokdy přijímá nabídku na hostování, po nějakém tom odkladu nakonec přijel. “Vlci jsou tak trochu moje dítě. Agnieszka Osiecká je psala pro naše divadlo a já jsem s ní na textu spolupracoval. Bude to první uvedení této hry dnes už bohužel mrtvé autorky mimo naše divadlo. Našel jsem tu pro její inscenování nové možnosti. Naše jeviště je ještě menší než vaše. Navíc tady mám k dispozici herce, kteří báječně odpovídají typově. Také zvládnou i náročné melodie, takže můžu vytvořit více postav cadiků, kteří inscenaci dokreslují pěveckými vstupy. Představení tak bude i hudebně bohatší. No a taky jsem od minulého inscenování Vlků v Polsku zase o něco zmoudřel.”

Hra o lidech, kteří přežili smrt

Ochodlo si uvědomuje, že velká část divadelního publika se dnes chce na představení především bavit. Tento trend cítí i v Polsku. “Nehrajeme ale pro stadiony,” říká. “Do malého divadla budou vždy chodit lidé nejen se zasmát, ale i pro hluboký prožitek. Udělalí jsme povité divadlo, a vždycky se najde skupina lidí, která takové divadlo bude potřebovat.

Je mi jasné, že židovské téma asi není pro současného ostravského diváka nejak-tuálnější. Ale Vlci jsou dramatem čtyř lidí, kteří prožili své peklo, ocitli se v extrémních životních situacích a teď touží po lásce, chtějí žít na plno. V tom je hra stále velmi živá. Necharakterizoval bych ji jako smutnou či těžkou. Je to muzikální divadlo plné humoru, ale hovořící o zásadních lidských otázkách. A je to také divadlo o lásce. Ti lidé, o nichž vyprávíme, chtějí žít, chtějí využít každou chvíli k plnému životu, protože už byli na hranici smrti.”

DÉMONICKÉ IMAGE *Démonické fotografie, které polskému režisérovi Ochodlovi pořizovala jeho krajanka Anna Klejzerowicz, přesně prý vystihují image, které potřebuje ke zpívání židovských písní. Ale hodně prý odpovídají i jeho skutečnému charakteru a osobnosti.*

Foto: Anna Klejzerowicz

Pohyb mezi tragikou a lehkostí

Režiséra práce s českými herci a v českém prostředí velmi těšila. Mluví o ní s nadšením a zářícíma očima. “Asi je to specialita českého herectví, to umění pohybovat se mezi tragikou a lehkostí. Vaši herci jsou lidé tvůrčí i tvární. Chodil jsem rád na každou zkoušku, a teď jsem trochu smutný, že to končí. Mám ale naději, že ta inscenace bude žít dlouho, mám naději, že může pomoci tomuto divadlu žít, mám naději, že herci v ní budou nacházet radost z hraní. Až z nich spadne strach, aby na premiéře bylo

všechno, jak má být, tak věřím, že tohle divadlo budou hrát s velkým potěšením.”

Po premiéře odjede André Ochodlo zpět do Polska, kde ho, jak sám říká, čeká nesmírné množství práce. Navíc už má v plánu další koncertování se svými židovskými písněmi. “Přesto doufám, že se mi podaří přijet inkognito a podívat se, jak inscenace žije. Teď jsem spokojený, postavili jsme dobrý grunt, na kterém to divadlo může růst, ale rád si přijedu zkontrolovat, kam až inscenace doroste.”

IVANA GRAČKOVÁ

Vlci Bezručovců zavýli na jevišti ve Frankfurtu

OSTRAVA – Inscenací hry polské autorky Agnieszky Osiecké Vlci zahájili členové Divadelní společnost Petra Bezruče z Ostravy mezinárodní divadelní festival Unithea, který se konal 5. až 7. května v německém Frankfurtu nad Odrou. Hru vybrala dramaturgická rada festivalu.

Jak sdělil Právu principál společnosti Michal Przebinda, Bezručovci byli na festivalu jediným zástupcem ČR. Kromě nich se tu představili také soubory ze Švédska, Ně-

mecka, Ruska, Francie, Polska a Velké Británie. Hru pohostinsky nastudoval počátkem letošního roku polsko-německý režisér André Hubner-Ochodlo, hrají v ní Kostas Zerdaloglu, Alena Sasínová-Polarczyk, Zdena Przebindová, Marcela Čapková, Roman Harok, posluchači ostravské konzervatoře a také dva kanárci.

Letos se Vlci představí také na mezinárodním festivalu Divadlo evropských regionů v Hradci Králové.

Vlci reprezentovali Ostravu

OSTRAVA/FRANKFURT

N. O. (ava) - Inscenace Agnieszky Osiecké Vlci, kterou počátkem letošního roku s herci ostravské Divadelní společnosti Petra Bezruče pohostinsky nastudoval německo-polský režisér André Hübner-Ochodlo, jako jediná reprezentovala české divadelnictví na mezinárodním divadelním festivalu Unithea ve Frankfurtu nad Odrou. Představení Vlci přehlídku 5. května zahajovalo a těšilo se velkému diváckému ohlasu.

Divadelní festival Na hranici začne nečekaně již za pár dní

Na podzim
byla již dost
velká zima

JANA KNIŽÁTKOVÁ

Mezinárodní divadelní festival Na hranici má po půlroce před sebou jedenáctý ročník. Běžný interval mezi jednotlivými přehlídkami je rok, ale tentokrát se divadelníci v obou Těšíněch sejdou už po půlroce. „Pracovně mezi sebou nazýváme tento festival desetapůltým. A mám-li být upřímný, vracíme se k původnímu termínu hlavně proto, že na podzim byla již velká zima a my bychom rádi příští ročníky zaměřili ještě více interaktivně,“ říká Roman Rozbrój, ředitel Těšínského divadla, jednoho z pořadatelů.

Program letošní přehlídky bude otevřen 24. května Babičkou podle Boženy Němcové v podání brněnského Divadla Husa na provázku v titulní roli s Jiřím Pechou. Ten ostatně o postavě Babičky říká, že v určitém věku se rozdíl mezi pohlavími rozpoznají až na urologii. Nicméně k oficiálnímu zahájení dojde až ve večerních hodinách v prostoru festivalového Hyde Parku u hraničního přechodu Most Družby, kde bude také uvedeno další soutěžní představení pražského Divadla Continuo, které do Těšina přiveze představení nazvané Cirkus vitae.

„Přesunout termín na květen se nám podařilo i díky tomu, že konání tradičního hradeckého festivalu se posunulo. Chtěli bychom divadlo přivést co nejvíce k lidem - do pleněru, do ulic města. Tomuto záměru byl podřízen i letoš-

ní ročník. Rozhodli jsme se, že k tradičním scénám přibude další, a to právě Hyde Park u Mostu Družby. V pátek 25. a v sobotu 26. května se zde v odpoledních hodinách uskuteční řada divadelních představení i koncertů profesionálních i amatérských hudebních a divadelních skupin,“ dodává Roman Rozbrój.

Soutěže se dále zúčastní pochopitelně domácí scéna, která uvede Krásku z Leenane a Sen noci letniej, dále Teatr Mumerus z Krakova, varšavská divadla Teatr Powszechny a Unia Teatr Nieвозмоżliwy a Slovenské národní divadlo, které přijede s Ionescovými Stoličkami. Mimo soutěž je zařazen rovněž nejnovější titul české scény Těšínského divadla, muzikál Starci na chmelu. Festival završí 27. května Den divadla přímo na Mostě Družby.

Židovské písně v podání Andrého Hübnera-Ochodla jsou na programu festivalu 25. května v Teatru A. Mickiewicza v Cieszyně. Foto R. ŠTASTNÝ

Vlci Bezručovců zavýli na jevišti ve Frankfurtu

OSTRAVA – Inscenací hry polské autorky Agnieszky Osiecké Vlci zahájili členové Divadelní společnost Petra Bezruče z Ostravy mezinárodní divadelní festival Unithea, který se konal 5. až 7. května v německém Frankfurtu nad Odrou. Hru vybrala dramaturgická rada festivalu.

Jak sdělil Právu principál společnosti Michal Przebinda, Bezručovci byli na festivalu jediným zástupcem ČR. Kromě nich se tu představili také soubory ze Švédska, Ně-

mecka, Ruska, Francie, Polska a Velké Británie. Hru pohostinsky nastudoval počátkem letošního roku polsko-německý režisér André Hubner-Ochodlo, hrají v ní Kostas Zerdaloglu, Alena Sasínová-Polarczyk, Zdena Przebindová, Marcela Čapková, Roman Harok, posluchači ostravské konzervatoře a také dva kanárci.

Letos se Vlci představí také na mezinárodním festivalu Divadlo evropských regionů v Hradci Králové.
